

hồi 27

Thảm Ngộ Độc Thủ

Những nghe một tiếng kinh thiên động địa, cành lá trên ngọn cây hèo bị đánh rơi tan tác, song Công Tôn Hùng đã tránh thoát ngay trong đường tơ kẽ tóc.

Đinh Tiểu Nam gầm lên giận dữ, vừa chạm chân xuống đất lại phóng ra hai chưởng toàn lực tấn công Công Tôn Hùng đứng dưới gốc cây.

Chiều nào chiều nấy của Đinh Tiểu Nam vô cùng ác hiểm, hận không thể tức khắc đánh tan xác đối phương.

Công Tôn Hùng tức tối:

- Đinh Tiểu Nam, ngươi quả chán sống thật rồi ư? Nền biết chẳng qua lão phu vì vị nể Kim Xà và Hồng Thái hai cung nên mới cố nhường nhịn ngươi đó thôi.

Đinh Tiểu Nam giống lên:

- Ngươi khỏi phải nhẫn nhịn, có bản lĩnh gì cứ việc thi thố ra đi!

Công Tôn Hùng gằn giọng:

- Tiểu tử, ngươi đã trọc giận lão phu thật sự rồi!

Vừa nói vừa vội vã né tránh một chưởng của Đinh Tiểu Nam.

Đinh Tiểu Nam như thể điên cuồng, huyệt chiều này lại ra chiều khác, tới tấp như mưa và vô cùng hung hiểm, nếu đối thủ không phải là một trong Thất Ma thì có lẽ đã táng mạng rồi.

Công Tôn Hùng liên tiếp tránh khỏi mấy chiêu, không còn dằn nén được nữa, lạng người cản trước mặt Đinh Tiểu Nam quát lớn:

- Sức chịu đựng của lão phu đến đây là cùng, chiều tới là phải hoàn thủ đấy!

Đinh Tiểu Nam tả chưởng hữu chỉ chớp nhoáng lại tấn công hai chiều.

Công Tôn Hùng bỗng vung hai tay lên, phát ra một luồng kinh lực khiếp người, hoàn toàn phong tỏa chiều thế của Đinh Tiểu Nam.

Đinh Tiểu Nam sững sốt, chàng chẳng thể nào ngờ được công lực của Công Tôn Hùng lại thâm hậu đến vậy, mình đã thi thố đồng thời cả tuyệt kỹ Kim Sa Tuyệt Mệnh chương lẫn tuyệt kỹ trong Kim Xà quyền phổ mà vẫn không tài nào chế ngự được lão ta, trái lại còn bị kinh lực của đối phương dồn lui liên tiếp.

Công Tôn Hùng bất quá chỉ là một trong Hải Nội Thất Ma, nếu như Thất Ma cùng có mặt thì sẽ ra sao, nghĩ vậy chàng nghe lòng chìm xuống.

Ngay khi ấy, bỗng nghe Công Tôn Hùng quát lớn:

- Nhãi con, hãy nạp mạng đây!

Đinh Tiểu Nam giật mình kinh hãi, chợt cảm thấy một luồng kinh lực xông thẳng vào ngực, Công Tôn Hùng đã công tới một chương.

Thế công của đối phương quá nhanh, tuy Đinh Tiểu Nam phản ứng lẹ làng song cũng bị đánh trúng nửa thế quyền phong, chàng cảm thấy máu huyết sôi sục, suýt nữa ngã nhào.

Nhưng chàng đã gắng gượng đề khí, cấp tốc thì triển thân pháp khinh công tuyệt thế Tiều Ảnh Nặc Tông, loáng cái đã biến mất trước mặt Công Tôn Hùng.

Công Tôn Hùng sững sờ khi định thần nhìn kỹ, mới hay Đinh Tiểu Nam đã ra đến ngoài xa năm trượng.

Công Tôn Hùng lắc đầu thở dài:

- Quái lạ, lại môn tuyệt học gì thế này? Tền nhãi ranh này sao lắm tài nghệ vậy nhỉ?

Đoạn nhún mình toan đuổi theo, song thoáng lưỡng lự lại chững bước tự nói:

- Bỏ đi thôi, nếu hắn quả thực là người của hai cung Kim Xà và Hồng Thái, lão phu không biết hắn thì hay hơn, cứ để mặc hắn đi cho rồi.

Thế là Công Tôn Hùng không đuổi theo nữa, mà thông thả đi về hướng ngược lại.

Hãy nói Đinh Tiểu Nam, chàng vì chút sơ suất mà đã bị Công Tôn Hùng đánh trúng một chương, tuy thương thế không nặng, vẫn còn có thể sử dụng môn Tiều Ảnh Nặc Tông đào tẩu, song bước chân chệnh choạng siêu vẹo.

Chàng cất bước một cách khó nhọc, đồng thời lòng trĩu nặng đến cực độ.

Chàng đã tập thành Kim Sa Tuyệt Mệnh chương và võ công trong Kim Xà quyền phổ do Kim Xà Phu Nhân tặng cho, cứ ngỡ sẽ báo được thù một cách dễ dàng, ngờ đâu mới chạm mặt một trong số Thất Ma mà đã phải mang thương tích đào tẩu, suýt nữa lại còn mất mạng.

Vậy thì việc báo thù há chẳng phải như là ảo ảnh?

Chàng với cõi lòng trĩu nặng từng bước tiến tới.

Lúc này chàng đã huyết phủ khí động, phải tìm một nơi yên tĩnh để tự chữa, ít ra cũng phải mất hai giờ mới tự hồi phục.

Thế là chàng lại đi về phía núi, lại tiến dần vào khu vực Phục Ngưu Sơn.

Nhưng trong núi ngoài đá ngổn ngang voi cầy cối hỗn tạp, chẳng tìm được nơi nào thích hợp để điều thương cả.

Bỗng chàng nghe có tiếng nước chảy róc rách. Chàng nghĩ, cạnh suối hẳn phải có vách núi, rất có thể tìm được một hang động nào đó để có thể tọa tức vận công.

Chàng cố lè bước tiến tới, cuối cùng đã đi đến cạnh một dòng suối nhỏ.

Thế nhưng, bên bờ suối lại có một lão già mập lùn đang ngồi.

Đinh Tiểu Nam ngẩn người, lòng không khỏi hết sức phân vân, chẳng hiểu người này tốt hay xấu, nhưng cô thân một mình ở trong thâm sơn hẳn phải là người trong võ lâm.

Nghĩ đoạn, chàng bèn quay người đi sang phía khác.

Nhưng lão già mập lùn đã phát hiện ra chàng, chỉ nghe lão ta trầm giọng gọi:

- Tiểu bằng hữu sao lại bỏ đi thế?

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc, đành chững bước nói:

- Tiền bối sao lại ở đây một mình?

Lão già mập cười cười:

- Lão phu xưa nay cũng chỉ cô thân một mình, lẽ dĩ nhiên cũng phải ở đây một mình rồi!

Đinh Tiểu Nam cười gượng:

- Tại hạ xin cáo từ!

Lão già mập lùn gọi:

- Nay, khoan vội bỏ đi đã nào, lão phu đang buồn chán, chúng ta cùng nói chuyện cho vui không hay hơn sao?

Đinh Tiểu Nam lắc đầu:

- Tại hạ có việc gấp, xin lượng thứ cho!

Lão già mập lùn bỗng đứng phắt dậy:

- Người có lẽ đã thọ thương, sắc mặt của người nhợt nhạt lắm!

Đinh Tiểu Nam thấy khi lão ta đứng lên cũng chẳng cao hơn khi ngồi là bao, đồng thời thấy lão ta luôn tươi cười hòa nhã, bèn yên dạ nói:

- Lão tiền bối quả không sai, tại hạ đang thọ thương.

Lão già mập lùn vội nói:

- Nào lại đây, lão phu giúp người vận công điều thương!

Đinh Tiểu Nam vội từ chối:

- Thôi, chẳng dám làm phiền đến lão tiền bối, tại hạ chẳng qua chỉ bị thương nhẹ, chỉ cần ngồi điều tức một lát là hồi phục ngay thôi.

Lão già mập lùn cười cười:

- Cũng được, nhưng vì sao người lại thọ thương?

Đinh Tiểu Nam buồn tiếng thở dài:

- Tại hạ... bị cường đạo đả thương!

Lão già mập lùn chau mày:

- Đánh cướp ư?

Đinh Tiểu Nam lắc đầu:

- Không, không phải... mà là tằm thù!

Lão già mập lùn ra chiều húng khởi:

- Người đả thương người là ai vậy?

Đinh Tiểu Nam chẳng chút suy nghĩ, đáp ngay:

- Từ Tâm Độc Thủ Công Tôn Hùng một trong Hải Nội Thất Ma!

-Ồ...

Lão già mập lùn chiều khích động:

- Hải Nội Thất Ma. Người đã tằm thù Hải Nội Thất Ma hay là Công Tôn Hùng tằm thù người?

Đinh Tiểu Nam thở dài:

- Lão tiền bối hẳn là một bậc cao nhân, tại hạ cũng chẳng tiện giấu giếm, chính tại hạ đã tầm thù Hải Nội Thất Ma!

- Thù hận gì vậy?

Đinh Tiểu Nam nghiêng răng:

- Huyết thù diệt môn!

- À! Nhãi con, họ tên ngươi là gì?

- Tại hạ là Đinh Tiểu Nam!

- Đinh Tiểu Nam...

Lão mập lùn thoáng ngẫm nghĩ, rồi nói:

- Có lẽ ngươi là con trai của Đinh Tử Nam, trang chủ Bạch Vân Sơn trang tại Thái Hành Sơn phải không?

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên vội nói:

- Đúng vậy... Sao lão tiền bối lại biết danh tánh tiên phụ?

Lão già mập lùn mỉm cười:

- Lão phu chỉ nghe lời đồn mà thôi! Đinh Tiểu Nam và Đinh Tử Nam tất nhiên là rất giống phụ tử, nên lão phu mới đoán ra vậy thôi.

- Ra vậy, lão tiền bối tôn tánh đại danh?

- Danh tánh của lão phu đâu thể nói ra một cách tùy tiện được, bình thủy tương phùng, biết để mà làm gì!

Đinh Tiểu Nam lấy làm lạ:

- Vì sao vậy?

Lão già mập lùn cười:

- Bởi khi nào lão phu nói ra danh tánh thì lúc ấy là phải ra tay giết người!

Đinh Tiểu Nam sửng sốt:

-Ồ... Sao lại quái lạ vậy?

Lão già mập lùn bật cười ha ha:

- Người trong võ lâm hầu hết đều có tật quái lạ, có chi mà phải ngạc nhiên!

Đình Tiểu Nam gật gù:

- Tại hạ thật hết sức hâm mộ cuộc sống an nhàn tự tại như thần tiên của lão tiền bối, gởi tình giữa non nước quả thật thanh thoi.

Lão già cười lắc đầu:

- Cũng chưa hẳn, lão phu chẳng phải người thanh nhàn như vậy đâu. Sở dĩ lão phu đến nơi này một là sự tình cờ, hai là say mê cảnh sắc nên thơ tại đây, nên mới dùng chân để suy ngẫm một đại sự vậy thôi.

Đình Tiểu Nam áy náy:

- Ra vậy, tại hạ không quấy rầy lão tiền bối thêm nữa.

Gắng gượng đứng lên toan bỏ đi. Lão già mập lùn mỉm cười nói:

- Người nhất định báo thù Hải Nội Thất Ma ư?

Đình Tiểu Nam giọng căm hờn:

- Huyết thù diệt môn bất cộng đới thiên, đương nhiên tại hạ phải nhất quyết báo phục.

Lão già mập lùn lắc đầu:

- Hải Nội Thất Ma võ công thông huyền, với từng tuổi như ngươi thì làm sao là địch thủ của họ, nói chuyện báo thù khác nào tự tìm lấy cái chết.

Đình Tiểu Nam khẳng khái:

- Sự sống chết tại hạ chớ hề bận tâm, chỉ cần còn một hơi thở, tại hạ quyết phải báo thù.

Lão già mập lùn thoáng biến sắc mặt:

- Mỗi thù này chẳng thể báo được, bỏ đi thôi.

Đình Tiểu Nam chung hửng:

- Tiền bối nói vậy nghĩa là sao?

Lão già mập lùn gần giọng:

- Chẳng nghĩa là sao cả, chỉ bảo ngươi đừng báo thù thôi!

Đình Tiểu Nam lắc đầu:

- Báo thù hay không là việc riêng của tại hạ, lão tiền bối thắc mắc làm gì?

Lão già mập lùn nghiêm nghị:

- Lão phu cứ là có cái tật quái dị như vậy, việc gì hễ muốn là nhất quyết phải can thiệp.
Đinh Tiểu Nam cũng thoáng biến sắc mặt:

- Những việc khác thì tại hạ có thể nghe theo lời khuyên của lão tiền bối, nhưng còn việc này xin lão tiền bối đừng nên nói nữa thì hơn.

Lão già mập lùn tức giận:

- Hải Nội Thất Ma đều là bậc kỳ nhân hạng nhất trong đương kim võ lâm, một tên nhãi ranh như ngươi mà định tru diệt Thất Ma, há chẳng khôi hài nực cười ư?

Đinh Tiểu Nam bỗng sinh lòng ngờ vực:

- Hay tiền bối có quan hệ gì thân thiết với Hải Nội Thất Ma?

Lão già mập lùn cười ghê rợn:

- Đâu chỉ có quan hệ thôi... Danh tánh của lão phù giờ có thể cho ngươi biết rồi.

Đinh Tiểu Nam chợt hiểu:

- Có lẽ lão cũng là... một trong Thất Ma?

Lão già ngửa cổ cười vang:

- Lão phu chính là Hoàng Phủ Thắng, danh hiệu Truy Hồn Đoạt Mệnh Ma, đứng hàng thứ năm trong Hải Nội Thất Ma...

Đinh Tiểu Nam mắt chợt tối sầm, nghiến răng cắn hờn:

- Lão ma, Đinh mỗ liều mạng với ngươi!

Đoạn đòn hết sức lực còn lại lao bổ về phía Hoàng Phủ Thắng.

Hoàng Phủ Thắng cười rộ:

- Rõ là muốn chết!

Tay phải vung nhẹ, đánh bật Đinh Tiểu Nam văng ra xa ngoài một trượng.

Kỳ thực ngay như khi Đinh Tiểu Nam không thọ thương thì có lẽ cũng khó mà chống chọi lại Truy Hồn Đoạt Mệnh Ma, giờ đã thọ thương lại càng chẳng phải là đối thủ của lão ta.

Những thấy Đinh Tiểu Nam miệng mũi rỉ máu, nhũn người ngã xủ.

Hoàng Phủ Thắng tung người lên, cười rộ:

- Diệt cỏ phải trừ tận gốc... Huỷ luôn tên tiểu tử này cho rồi!

Tay phải vung lên, bỗng nghe một giọng nói hồi hã vọng đến:

- Hãy khoan!

Hoàng Phủ Thắng thu tay về đưa mắt nhìn, chỉ thấy Từ Tâm Độc Thủ Ma Công Tôn Hùng lướt nhanh đi, hai tay xua lia lại, hồi hã nói:

- Lão ngũ, tên tiểu tử này giết không được đâu!

Hoàng Phủ Thắng cười:

- Vì sao? Nghe đâu hần là con trai của Đinh Tử Nam ở Bạch Vân Sơn Trang, không trừ đi ắt sẽ di họa về sau.

Công Tôn Hùng nghiêm giọng:

- Đành rằng vậy, nhưng dường như hần có quan hệ rất mật thiết với Kim Xà và Hồng Thái nhị cung, bởi hần chẳng những biết Kim Sa Tuyệt Mệnh chương mà còn biết cả tuyệt kỹ của Kim Xà cung, thử nghĩ nếu không có quan hệ mật thiết thì Kim Xà Và Hồng Thái nhị vị phu nhân làm sao lại truyền tuyệt kỹ cho hần?

Hoàng Phủ Thắng phân vân:

- Thật vậy ư?

Ngẫm nghĩ giây lát, đoạn nói tiếp:

- Nhưng bây giờ ta cứ khừ hần đi rồi quăng cho thú dữ ăn thịt thì làm sao Kim Xà và Hồng Thái nhị cung biết được?

Công Tôn Hùng trầm ngâm:

- Cũng có lý...

Ngay khi ấy bỗng nghe một giọng nói lạnh lạnh kêu lên:

- Nam ca!

Rồi thì một thiếu nữ vận áo màu xanh biếc lướt nhanh tới, chẳng thềm đếm xỉa gì đến hai lão ma, mọp người lên Đinh Tiểu Nam khóc thét lên:

- Nam ca... Nam ca có sao không?

Hoàng Phủ Thắng và Công Tôn Hùng thấy vậy cũng ngẩn người. Lát sau, thiếu nữ áo xanh nín khóc, bước tới trước mặt hai người quát hỏi:

- Hai người ai đã đã thương ư?

Công Tôn Hùng cười giả lả:

- Cô nương hiểu lầm rồi, bọn lão phu chẳng ai đả thương hấn cả. Hai ta đi ngang qua đây, phát hiện hấn thọ thương vừa định ra tay cứu thì cô nương đến!

Thiếu nữ áo xanh bán tín bán nghi:

- Vậy là tiểu nữ đã trách nhầm các vị!

Công Tôn Hùng nhếch môi cười:

- Không biết thì không đáng trách, chẳng hề gì...

Đoạn đảo tròn mắt, nói tiếp:

- Xin hỏi phương danh của cô nương là gì?

Thiếu nữ áo xanh thoáng do dự:

- Liễu Tâm Mỹ!

Công Tôn Hùng ngẫm nghĩ:

- Cô nương này... chả lẽ là người của Hàn Nguyệt Cung...

Liễu Tâm Mỹ tiếp lời:

- Đúng vậy, tiểu nữ chính là nhị tiểu thư của Hàn Nguyệt Cung!

Công Tôn Hùng cười xối lỏi:

- Vậy thì thất kính quá!

Vừa nói vừa ném cho Hoàng Phủ Thắng một cái liếc mắt lạ lùng. Hai người đều có ý nghĩ như nhau, vô cùng thắc mắc về lai lịch của Đinh Tiểu Nam, chẳng những có quan hệ mật thiết với Kim Xà và Hồng Thái nhị cung, mà với Hàn Nguyệt Cung quan hệ cũng chẳng phải tầm thường.

Qua tiếng gọi và tiếng khóc của Liễu Tâm Mỹ, chúng tỏ đó là mối quan hệ tình cảm giữa đôi tình nhân hoặc là vợ chồng.

Công Tôn Hùng ngẫm nghĩ giây lát, lại nói:

- Sao Liễu cô nương không ở trong Hàn Nguyệt Cung mà lại đi vào Trung Nguyên này?

Liễu Tâm Mỹ đảo tròn mắt:

- Trước hết tiểu nữ muốn hỏi nhị vị một vấn đề!

Công Tôn Hùng cười cười:

- Liễu cô nương cứ hỏi!

- Nhị vị quý tánh đại danh?

Công Tôn Hùng cười giả lả:

- Lão phu là Công Tôn Hùng, còn đây là ngũ đệ của lão phu Hoàng Phủ Thắng, cùng trong nhóm Hải Nội Thất Ma!

Liễu Tâm Mỹ kinh ngạc:

- Hải Nội Thất Ma... nghe đâu các vị đã thọ mệnh Kim Xà Phu Nhân, theo lệnh bà ấy tranh bá võ lâm, có thật vậy chăng?

Hoàng Phủ Thắng cướp lời:

- Phải nói là hợp tác mới đúng!

Liễu Tâm Mỹ cười khẩy:

- Theo Kim Xà cung thì các vị lại là thọ mệnh, bởi các vị không được tự ý hành động, mọi sự đều phải nghe theo mệnh lệnh của Kim Xà Phu Nhân, đúng chăng?

Hoàng Phủ Thắng toan nói tiếp, nhưng đã bị Công Tôn Hùng cười hề hề cướp lời:

- Thôi thì thọ mệnh hay hợp tác cũng được, chẳng có gì quan trọng cả...

Đoạn quét mắt nhìn Đinh Tiểu Nam nói tiếp:

- Liễu cô nương quan hệ thế nào với y?

Liễu Tâm Mỹ trở Đinh Tiểu Nam đáp:

- Tiểu nữ với y đều thọ mệnh Kim Xà Phu Nhân chia nhau truyền đề Kim Xà lệnh đến phái Côn Lôn và Thiếu Lâm!

Công Tôn Hùng và Hoàng Phủ Thắng cùng sửng sốt:

- Ô... thì ra hai người đều là Câu Hồn sứ giả của Kim Xà Cung!

Liễu Tâm Mỹ lạnh lùng:

- Các vị biết thì hay lắm!

Công Tôn Hùng vội nói:

- Thương thế của y không nặng, lão phu có thể dùng nội lực giúp y điều tức, chốc lát là hồi phục ngay thôi.

Liễu Tâm Mỹ giọng lạnh lùng:

- Không cần làm phiền đâu, miễn hai vị đừng ngăn cản tiểu nữ là vô vàn cảm kích rồi!

Đoạn đưa hai tay bông Đinh Tiểu Nam lên.

Công Tôn Hùng bông nói:

- Nhờ thượng phục với Kim Xà Phu Nhân, võ lâm Trung Nguyên khác nào như gỗ mục, chín đại môn phái nhu nhược bất tài, khi nào hiệp giá của Kim Xà Phu Nhân đến nơi tức khắc có thể lên ngôi tôn chủ võ lâm ngay!

Liễu Tâm Mỹ chẳng thèm đếm xỉa đến, bông lấy Đinh Tiểu Nam phi thân vọt đi, chốc lát đã rời hai người thật xa.

Trong lòng Liễu Tâm Mỹ chẳng rõ là vui hay buồn, nàng phi thân lướt đi một cách vô mục đích, đi vào một ngôi miếu nhỏ hoang tàn.

Ngôi miếu ấy tuy đã hoang phế từ lâu, mục nát toi tã, song vẫn còn hai gian phòng nhỏ có thể tránh được mưa gió, thế là Liễu Tâm Mỹ bông Đinh Tiểu Nam bước vội vào.

Nàng đặt Đinh Tiểu Nam lên một chiếc giường, thăm mạch xong, lập tức đặt tay phải lên huyệt Khí Hải của chàng.

Chừng sau một tuần trà, Đinh Tiểu Nam từ từ hồi tỉnh, nhưng chưa ý thức vẫn còn hết sức mơ hồ, mắt chưa mở được, song miệng lại thều thào nói:

- Nước... nước...

Liễu Tâm Mỹ cũng nhận thấy môi chàng khô nứt, chứng tỏ vô cùng khát nước. Nàng vội kéo mở túi nước, mới hay trong túi trống trơn, chẳng còn một giọt nước nào cả.

Đinh Tiểu Nam vẫn không ngớt thều thào:

- Nước... nước...

Liễu Tâm Mỹ lòng đau như cắt, nàng không thể trơ mắt nhìn Đinh Tiểu Nam kêu gào khổ sở như vậy, phải đi tìm nước cho chàng giải khát!

Liễu Tâm Mỹ kề vào tai chàng nói:

- Nam ca hãy chờ một lát để tiểu muội đi kiếm nước... tức khắc sẽ trở lại ngay...

Nàng biết Đinh Tiểu Nam không thể nghe được, song nàng cũng chẳng cần chàng nghe được, bèn vội vàng bỏ đi ra ngoài.

Liễu Tâm Mỹ đứng trong vườn dáo dác nhìn quanh, chỉ thấy bóng đêm mịt mù, rời khỏi giây lát chắc cũng chẳng có vấn đề gì.

Thế là nàng cất người lên phi thân vọt đi.

Nhưng khi nàng vừa đi khỏi, một bóng người nhanh nhẹn lọt vào trong phòng.

Chỉ thấy đó là một thiếu nữ áo đỏ, lẹ làng từ bên lưng tháo túi nước ra, trút vào miệng Đình Tiểu Nam vài hớp, đoạn bỗng chàng lên phóng đi về hướng khác.

Thì ra thiếu nữ áo đỏ chính là Lộ Văn Lan.

Nửa giờ sau, cuối cùng Đình Tiểu Nam đã hồi tỉnh.

Chàng phát giác mình đang nằm trong một sơn động, một thiếu nữ áo đỏ lẳng lặng ngồi bên cạnh.

Thị lực chàng rõ dần, cuối cùng đã nhận ra thiếu nữ ấy là Lộ Văn Lan. Chàng mừng rỡ kêu lên:

- Lan tử...

Lộ Văn Lan mỉm cười héo hắt:

- Nam đệ cảm thấy thế nào?

Đình Tiểu Nam cười ngượng ngùng:

- Khỏe rồi... Lan tử không giận tiểu đệ nữa ư?

Lộ Văn Lan phì cười:

- Giận lâu để làm gì kia chứ?

Đình Tiểu Nam bỗng ra chiều trầm ngâm nói:

- Tiểu đệ nhớ đã bị Công Tôn Hùng và Hoàng Phủ Thắng trong Hải Nội Thất Ma đã thương, Lan tử đã cứu tiểu đệ bằng cách nào? Còn đây là đâu?

Lộ Văn Lan nói thật khẽ:

- Đây vẫn là núi Phục Ngưu, đằng nào miễn cứu là được rồi, hà tất phải hỏi cặn kẽ?

Đình Tiểu Nam ngạc nhiên:

- Tiểu đệ tưởng đâu chắc chắn phải táng mạng, không ngờ...

Nói chưa dứt câu, bỗng nghiêng rằng hậm hực nói:

- Hải Nội Thất Ma đã xuất hiện hai người, thế nhưng... e rằng việc báo thù... rất là khó khăn.

Lộ Văn Lan ơ hờ:

- Tại sao?

Đinh Tiểu Nam thở dài:

- Võ công của chúng quá cao cường, nếu không nhờ Lan tử giải cứu, chỉ e tiểu đệ sớm đã chết trong tay bọn chúng rồi! Thực ra Lan tử bằng cách nào đã cứu thoát được tiểu đệ vậy?

Lẽ tất nhiên chàng không biết người cứu mình chính là Liễu Tâm Mỹ.

Lộ Văn Lan chau mày:

- Mặc dù tôi biết Nam đệ đã chạm mặt với lão tam và lão ngũ trong Hai Nội Thất Ma, nhưng tôi không phải đã cứu Nam đệ từ trong tay bọn chúng...

Đinh Tiểu Nam ngẩn người:

- Vậy thì...

Lộ Văn Lan ngoảnh đi nơi khác:

- Tôi đã phát hiện nam đệ bên một khe núi rồi cứu mạng về đây!

Đinh Tiểu Nam chau mày:

- Dù cứu như thế nào chung quy vẫn là Lan tử cứu... Vậy thì lạ thật, hai lão ma kia tại sao không giết chết tiểu đệ nhỉ?

Lộ Văn Lan cười ơ hờ:

- Thôi hãy tạm dẹp qua việc ấy đi, giờ chúng ta nên làm gì đây? Nam đệ sao không thử xem công lực đã hồi phục chưa?

Đinh Tiểu Nam vội nói:

- Tiểu đệ đã thử rồi, đã hoàn toàn hồi phục!

Đoạn buông tiếng thở dài nói tiếp:

Việc báo thù e rằng hết sức mong manh!

Lộ Văn Lan cười lạnh lùng:

- Nói vậy Nam đệ định từ bỏ việc báo thù ư?

Đinh Tiểu Nam vội nói:

- Lan tử nói gì lạ vậy, việc báo thù tiểu đệ làm sao từ bỏ được!

Lộ Văn Lan cười cười:

- Chẳng giấu gì Nam đệ, tôi đã có kế hoạch phục thù của mình.

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên:

- Xin hãy nói ra nghe được chẳng?

Lộ Văn Lan lắc đầu:

- Tôi chỉ có thể cho biết sơ qua thôi, nếu Hải Nội Thất Ma chưa tập trung vào một chỗ thì tôi quyết chẳng ra tay, dù có cả mặt sáu người thì tôi cũng chẳng động chạm đến chúng.

Đinh Tiểu Nam cười gượng:

- Lan tỷ định một chọi với chúng bảy người ư?

Lộ Văn Lan gật đầu:

- Đúng vậy, bởi tôi không muốn có một người lọt lưới.

Đinh Tiểu Nam chau mày:

- Lan tỷ từng tiếp xúc với chúng bao giờ chưa?

- Tôi đã nói rồi, khi nào chúng chưa tập trung đủ bảy người, tôi quyết không ra tay, vậy lẽ dĩ nhiên chưa từng tiếp xúc với bất kỳ một người nào trong bọn chúng cả.

Đinh Tiểu Nam cười chua chát:

- Nếu như lan tỷ từng tiếp xúc với bọn chúng, có lẽ chẳng nói như vậy đâu.

Lộ Văn Lan ngạc nhiên:

- Vì sao vậy?

Đinh Tiểu Nam đỏ mặt:

- Chẳng giấu gì Lan tỷ, trước tiên tiểu đệ giao đấu với Từ Tâm Độc Thủ Ma, kết quả chưa đầy ba chiêu đã bị chấn thương nội phủ...

Lộ Văn Lan cười bí ẩn:

- Nam đệ từng giao thủ với tôi, có lẽ đã biết trình độ võ công của tôi rồi chứ?

Đinh Tiểu Nam ngập ngừng:

- Cũng nhận biết được đại khái!

- Nam đệ biết tôi đã nghĩ thế nào chẳng?

- Hẳn là Lan tỷ định nhất cử trừ diệt hết Hải Nội Thất Ma?

Lộ Văn Lan vẫn cười:

- Tôi cũng rất tự lượng sức mình, biết chắc không là đối thủ với bất kỳ người nào trong Thất Ma, nhưng tôi vẫn phải chờ họ tập trung lại thì mới ra tay, hầu nhất cử tiêu diệt hết bọn chúng.

Đinh Tiểu Nam chau mày:

- Dũng khí của Lan tử rất đáng khen, nhưng khác nào lấy trứng chọi đá.

Lộ Văn Lan lắc đầu:

- Tôi có cách đắc thắng!

Đinh Tiểu Nam không đồng ý:

- Chẳng thể như vậy được!

Lộ Văn Lan vẻ bí ẩn:

- Hãy thử cho vị tử tử này phải tạm thời giữ bí mật.

Đinh Tiểu Nam không hỏi nữa, chàng hiểu rất rõ võ công của Lộ Văn Lan kém mình rất xa, nhưng nghe giọng điệu của nàng dường như rất chắc chắn về việc báo thù, điều ấy khiến chàng hết sức đau lòng, hẳn Lộ Văn Lan đã vì việc báo thù mà căm hận đến phát điên rồi.

Chàng đưa mắt nhìn ra ngoài trời, chỉ thấy màn đêm dày đặc, bất giác buông tiếng thở dài thậm thụt.

Lộ Văn Lan bỗng lườm chàng, bỗng cười nói:

- Hiện giờ Nam đệ có kế hoạch gì nào?

Đinh Tiểu Nam lẩm bẩm:

Tiểu đệ nhất thời cũng chẳng biết phải như thế nào!

Chàng nghĩ đến việc Kim Xà Phu Nhân bảo chàng đến Thái Sơn, chàng không thể gặp mặt Kim Xà Phu Nhân nhưng lại nhớ Liễu Tâm Mỹ, chẳng rõ nàng có ý lời đến Thái Sơn chăng?

Lộ Văn Lan nghiêm nghị nói:

- Giờ tôi yêu cầu Nam đệ một lần nữa; hãy chung vai sát cánh cùng nhau mà báo thù, vì Nam đệ mà cũng vì tôi.

Đinh Tiểu Nam gật đầu:

- Việc báo thù tất nhiên là phải ghi khắc trong lòng, nhưng chúng ta có lẽ cần phải bàn bạc lại kế hoạch...

Lộ Văn Lan cười đầy tự tin:

- Nam đệ khỏi phải bận tâm, chỉ cần chúng ta dò xét được khi nào Hải Nội Thất Ma tập trung lại một chỗ, sẽ cho chúng một đòn sấm sét không kịp bung tai, chắc chắn tiêu diệt được Thất Ma.

- o O o -